

[Waldorff]

at ændre kontrakten, og det betyder selvfølgelig også – men det var jo et andet væsentligt argument – at kontrakten også skal ændres med hensyn til den pris, man betaler for gassen.

Energiministeren (Poul Nielson):

Først til hr. Waldorffs spørgsmål fra første runde, om Sydafrikakullene, om, hvad der er sket. Der er sket det, at man har været i stand til at fastholde Sydafrikas andel uden nogen stigning, til trods for at det marked, vi fik 40 pct. af vores forsyninger fra, nemlig Polen, praktisk taget er faldet helt ud, når det gælder forsyningerne sidste år. Det vil altså sige, at vi har fået en meget stor omlægning, som har kunnet gennemføres, uden at Sydafrikas andel er steget, og det synes at illustrere, at der rent faktisk har været foretaget en regulær indsats. Der er altså løbende en kontakt med elværkerne i kulforsyningsudvalget, hvor vi fra land til land, fra mulighed til mulighed, påvirker og er med til at bane vejen for, at den politik for indkøbenes spredning, som vi har meddelt elværkerne, kan gennemføres i praksis.

Hr. Waldorff gjorde nogle bemærkninger om, at det skulle være vanvittigt at støtte procesenergibesparelserprojekterne, når der er så lille en tilbagebetalingstid som 3 år på nogle af dem; det var de første og de bedste projekter. Jeg ved ikke, om det nu er 3 år, der er gennemsnittet for tilbagebetaling, eller det er 3½ eller 4, som alt i alt karakteriserer de projekter, der gennemføres. Men man står jo altid over for en afvejning af, hvor marginalen ligger, og der har altså været lagt vægt på at få så hurtige forandringer igennem som muligt og få virksomhederne opmuntret til at gå meget direkte til værks. Det er fulgt op af energistyringsaktiviteter gennem energispareudvalget, således at der er et samvirke mellem procesenergibesparelserordningen og det bredere arbejde gennem energispareudvalget.

Så peger hr. Waldorff korrekt på det dilemma, der ligger i forholdet mellem på den ene side at styre elværksudbygningen effektivt og ressourceøkonomisk og på den anden side ønskerne om lokalt frit at kunne afgøre udbygningen af kraftvarmeværker. Det er klart, der er en problemstilling, som nødvendigvis gør en samlet afvejning. Der har vi besluttet på eksperimentel basis at sige ja til Ha-

derslev og Frederikshavn som små, kulfyrede modtryksværker og sige ja til Ullerslev og Bredballe som eksperimentalværker med naturgaskraftvarmeproduktion netop for at få den driftserfaring og økonomividen, der skal til for, at vi har et sikkert grundlag for at kunne vurdere den form for udbygning, når vi skal bruge mere strøm om nogle år. Det typiske for den næste udbygningsbølge, der sker i Danmark, vil være decentrale, mindre kraftvarmeværker rundt omkring, og det er for at have fast grund i den vurdering, at vi siger ja til det her nu, selv om vi ikke har brug for den strøm samfundsmæssigt, helhedsmæssigt, der dér bliver tale om. Det er også derfor, jeg har måttet meddele disse retningslinjer mere alment til kommunerne i varmeplanlægningen; ellers fik vi en overinvestering.

Hr. Steffensen stillede mig nogle spørgsmål, som jeg ikke kunne nå at besvare. Det første var, om jeg vil sikre, at amter og kommuner fortsat frit kan tage stilling til, hvilke energiformer der kan bruges. Dertil vil jeg svare, som jeg var inde på i mit indlæg tidligere, at jeg ikke agter at bede folketinget om nogen skærpelse af de styringsmidler, der ligger i den gældende varmforsyningslov, og jeg mener på samme klare måde, at det vil være ødelæggende for muligheden for at fastholde helheden i tingene, hvad enten det er kraftvarmeudbygningen eller naturgasprojektet – det er jo fuldstændig samme regler – hvis vi svækker det system, der definerer det nuværende samarbejde mellem kommunerne og staten.

Jeg ønsker altså hverken at gå i den ene eller den anden retning i forhold til det lovgrundlag, der eksisterer. Jeg mener, det skal bruges, som det er, og det betyder altså også, at amter og kommuner ikke frit kan tage stilling, men at de skal ind i en helhedsvurdering, at de skal ind i en velfungerende dialog, således som de er det, hvor de samfundsøkonomiske hensyn lægges til grund, når vi laver direktiver. De udstedes altså ikke ved, at vi hiver dem ned fra hylden inde i energiministeriet, men efter en grundig diskussion frem og tilbage. Reglen er den, at det først er det tredje udkast til direktiv, der er direktivet. Der er altså en dialog frem og tilbage med den enkelte kommune og det enkelte amt, førend vi melder, på hvilket grundlag selve planen skal udarbejdes lokalt.